FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PAOLO MENGOZZI

fremsat den 24. maj 2007 [1]

1. Högsta domstolen har med denne anmodning om præjudiciel afgørelse stillet en række spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 6, nr. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område [2].

2. Disse spørgsmål er rejst i forbindelse med en sag, hvor Högsta domstolen skal tage stilling til Göteborgs tingsrätts kompetence til at prøve en sag, som Olle Arnoldsson har anlagt ved sidstnævnte ret mod Freeport Leisure plc, som er et selskab efter britisk ret (herefter »Freeport plc«).

I — Relevante retsforskrifter

3. Ved Amsterdam-traktaten blev Fællesskabets kompetence som bekendt udvidet til at omfatte området for samarbejde på det civilretlige område. Denne traktat gav den særlige hjemmel til, således som det efterfølgende skete, at indlemme Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter »Bruxelles-konventionen«), i fællesskabsretten.

4. Forordning nr. 44/2001 (også kaldet Bruxelles I-forordningen) blev vedtaget på grundlag af artikel 61, litra c), EF og artikel 67, stk. 1, EF og indeholder, for at sikre kontinuiteten i forhold til Bruxelles-konventionen [3], de nye fællesskabsbestemmelser om retternes kompetence på det civilretlige område for så vidt angår grænse-

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — EFT 2001 L 12, s. 1.

3 — Jf. navnlig femte og nittende betragtning til forordningen.

overskridende tvister og anerkendelse af retsafgørelser i sådanne sager [4].

5. Fællesskabsbestemmelserne om retternes kompetence findes i kapitel II i forordning nr. 44/2001. Afdeling I i nævnte kapitel indeholder »almindelige bestemmelser« og består af artikel 2-4, som fastlægger anvendelsesområdet ratione personae.

6. Artikel 2, stk. 1, bestemmer:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

4 — Forordning nr. 44/2001 er bindende for alle medlemsstater med undtagelse af Kongeriget Danmark, som ikke har udnyttet sin ret til at vælge at gennemføre fællesskabsretsakter, der er vedtaget på grundlag af traktatens afsnit IV, jf. protokol nr. 5, der er knyttet til EU-traktaten og til EF-traktaten. I forhold til denne medlemsstat finder Bruxelles-konventionen således fortsat anvendelse, indtil aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område af 19.10.2005 (EUT L 299, s. 62) er trådt i kraft, hvorefter bestemmelserne i Bruxelles I-forordningen ligeledes finder anvendelse på Danmark. Derimod har nævnte forordning fra starten været bindende for Det Forenede Kongerige og Irland, som har udøvet deres ret til at vælge at anvende forordningen i overensstemmelse med protokol nr. 4.

7. Artikel 3, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7.«

8. Afdeling 2 i kapitel II i forordning nr. 44/2001, der har overskriften »Specielle kompetenceregler«, omfatter artikel 5-7. I den foreliggende sag skal der navnlig henvises til artikel 5 og 6, hvorefter sagsøgeren kan vælge at anlægge sag mod en person, der har bopæl i en medlemsstat, ved et andet forum end det almindelige værneting, dvs. ved retten på det sted, hvor sagsøgte har bopæl, såfremt sagen har særlig tilknytning til det pågældende sted.

9. Artikel 5 bestemmer:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat:

1) a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

[...]

3) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå.«

10. Artikel 6 har følgende ordlyd:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig

2) når der er tale om krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værneting, der ville være kompetent i hans sag

[...]«

II — Sagen ved den nationale ret og de præjudicielle spørgsmål

11. De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen ved den nationale ret, således som de fremgår af anmodningen om præjudiciel afgørelse og af sagsakterne, kan sammenfattes på følgende måde.

12. Olle Arnoldsson, der er appelindstævnt i sagen ved den forelæggende ret, har været aktiv i selskabet Villages des Marques SA (herefter »Villages des Marques«), som siden 1996 har drevet virksomhed med at finde egnede lokaliteter i Europa til etablering af såkaldte factory outlets (centre for fabrikssalg) og udvikling af disse projekter.

13. Visse af disse projekter, nærmere bestemt det i Kungsbacka, Sverige, blev overladt til selskabet Freeport plc, der har hovedsæde i Storbritannien, mod en procentandel af den merværdi, der opstår i form af forskellen mellem lokalitetens markedsværdi og omkostningerne forbundet med opførel-

sen af centret. Det fremgår af de dokumenter, der er vedlagt Olle Arnoldssons indlæg for Domstolen, at der den 15. september 1999 blev indgået en joint venture-aftale mellem Freeport plc og Trading Places ltd, der er Villages des Marques' moderselskab, vedrørende bl.a. lokaliteten i Kungsbacka [5].

14. Ved forhandlingerne om overdragelsen af lokaliteten indgik Olle Arnoldsson den 11. august 1999 en mundtlig aftale med repræsentanten for Freeport plc om, at han skulle få 500 000 GBP fra Freeport plc som »success fee«, når centret i Kungsbacka åbnede (herefter »aftalen«). Aftalen blev bekræftet af Freeport plc i telefax af 13. september 1999 bl.a. med tilføjelsen, at betalingen skulle erlægges af »the site owning company«.

15. Centret i Kungsbacka blev officielt åbnet den 15. november 2001. Centret ejes og drives af Freeport Leisure (Sweden) AB (herefter »Freeport AB«). Dette selskab er et helejet datterselskab af Freeport plc gennem det helejede datterselskab Freeport Leisure (Netherlands) BV. Freeport AB blev registreret i Sverige under et andet firmanavn den 13. september 1999, men blev overtaget af Freeport-koncernen i løbet af foråret 2000.

16. Efter centrets åbning fremsatte Olle Arnoldsson begæring til Freeport AB og Freeport plc om betaling af det aftalte beløb. Da selskaberne nægtede at udbetale dette beløb, anlagde Olle Arnoldsson den 5. februar 2003 sag mod begge selskaber ved Göteborgs tingsrätt, hvor Freeport AB har hjemsted. Han nedlagde påstand om, at de sagsøgte skulle tilpligtes at betale 500 000 GBP til ham eller et tilsvarende beløb i svensk valuta, med tillæg af rente.

17. Til støtte for Göteborgs tingsrätts kompetence til at tage stilling til sagen mod Freeport plc har Olle Arnoldsson henvist til artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001.

18. Freeport plc har principalt nedlagt påstand om afvisning på grund af manglende kompetence for den svenske ret og har bestridt, at den af sagsøgeren påberåbte bestemmelser finder anvendelse i den foreliggende sag.

5 — En tilsvarende aftale vedrørende etableringen af centre i Frankrig blev indgået samme dag mellem Freeport plc, Trading Places Ltd og Villages des Marques.

19. Ifølge den forelæggende rets oplysninger har Freeport plc navnlig gjort gældende, at søgsmålet mod selskabet er en sag om et kontraktforhold, mens sagen mod Freeport AB må formodes at hvile på et ansvar uden for kontrakt, eftersom sidstnævnte selskab ikke var part i aftalen og slet ikke eksisterede, da aftalen blev indgået. Ifølge Freeport plc er søgsmålet mod Freeport AB helt grundløst, eftersom aftaler ifølge svensk ret ikke kan medføre forpligtelser for tredjemand. Der er derfor ingen risiko for uforenelige retsafgørelser, hvis sagen mod henholdsvis Freeport plc og Freeport AB prøves ved to forskellige retter. Sagen mod Freeport AB kan derfor anses for udelukkende at være anlagt med det formål at skabe værneting ved en svensk ret for sagen mod Freeport plc.

20. Olle Arnoldsson har heroverfor gjort gældende, at søgsmålet mod de to sagsøgte selskaber hviler på samme aftaleretlige grundlag. Ifølge Olle Arnoldsson repræsenterede repræsentanterne for Freeport plc i forbindelse med aftaleindgåelse både dette selskab og Freeport AB, som — da det blev optaget som medlem i Freeport-koncernen — accepterede den betalingsanvisning, som Freeport plc havde givet selskabet i kraft af aftalen. Ifølge Olle Arnoldsson består der således i det mindste et kvasikontraktuelt forhold mellem ham og Freeport AB.

21. Göteborgs tingsrätt besluttede ikke at tage Freeport plc's formalitetsindsigelse til følge. Selskabet appellerede denne afgørelse til Hovrätten för Västra Sverige, som stadfæstede afgørelsen.

22. Freeport plc appellerede hovrättens afgørelse til Högsta domstolen, som finder det nødvendigt med henblik på sagens afgørelse at indhente en præjudiciel afgørelse fra EF-Domstolen af følgende fortolkningsspørgsmål:

»1) Skal et søgsmål, som hviler på en påstand om betalingspligt for et aktieselskab efter afgivelse af et tilsagn, anses for at være en sag om et kontraktforhold ved anvendelsen af artikel 6, nr. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12,

s. 1), selv om den person, som afgav tilsagnet, på dette tidspunkt hverken var repræsentant eller befuldmægtiget for selskabet?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er det en betingelse for kompetence i medfør af artikel 6, nr. 1 — ud over de i artiklen udtrykkeligt opregnede betingelser — at søgsmålet, som er anlagt mod den sagsøgte, som har bopæl i domsstaten, ikke blot er anlagt med det formål at få det søgsmål, der er anlagt mod en anden sagsøgt, prøvet ved en anden domstol end den domstol, der ellers ville have haft kompetence til at påkende sagen?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal sandsynligheden for medhold i det søgsmål, der er anlagt mod den sagsøgte, som har bopæl i domsstaten, på anden måde tages i betragtning ved vurderingen af, om der foreligger en sådan risiko for uforenelige retsafgørelser som omhandlet i artikel 6, nr. 1?«

III — Sagen ved Domstolen

23. Olle Arnoldsson, Freeport plc og Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg til Domstolen i medfør af artikel 23 i statutten for Domstolen.

IV — Bedømmelse

A — *Om det første præjudicielle spørgsmål*

24. Den forelæggende ret ønsker med sit første spørgsmål oplyst, om Olle Arnoldssons søgsmål mod Freeport AB på grundlag af de omstændigheder, der er nævnt i anmodningen om præjudiciel afgørelse, er en sag om et kontraktforhold.

25. Det fremgår af oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen, at dette spørgsmål tager udgangspunkt i Högsta domstolens opfattelse, hvorefter det er en betingelse for anvendelse af artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001, at der er tale om *samme grundlag* for såvel det krav, der gøres gældende mod den sagsøgte, som har bopæl i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt, som

for det krav, der gøres gældende over for den sagsøgte, der har bopæl uden for den pågældende stat. Det fremgår videre af forelæggelsesafgørelsen, at den forelæggende ret har udledt denne konklusion på grundlag af EF-Domstolens dom i sagen Réunion européenne m.fl. [6].

26. Inden jeg redegør for, hvorfor jeg mener, at Högsta domstolen har lagt en fejlagtig fortolkning af ovennævnte dom til grund, vil jeg minde om princippet om *forum connexitatis* i overensstemmelse med artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001, således som dette princip er udformet, først og fremmest gennem Domstolens praksis.

27. Den nuværende affattelse af denne bestemmelse er som bekendt resultatet af den fortolkning af den modsvarende bestemmelse i Bruxelles-konventionen, som Domstolen har anlagt i Kalfelis-dommen [7], en fortolkning, som fællesskabslovgiver tog til sig, da konventionens bestemmelser blev overført til forordning nr. 44/2001.

28. I den nævnte dom stillede Domstolen som betingelse for anvendelsen af Bruxelleskonventionens artikel 6, nr. 1, at »[...] der er sammenhæng mellem kravene mod de enkelte sagsøgte« [8]. I sin videre undersøgelse af, hvilken slags sammenhæng, der kan kræves, præciserede Domstolen — efter at have fastslået, at det er samme hensyn, som ligger til grund for konventionens artikel 22, som handler om indbyrdes sammenhængende krav, der fremsættes for retter i forskellige kontraherende stater [9], som for den her omhandlede bestemmelse — at sidstnævnte bestemmelse finder anvendelse, »når kravene mod de forskellige sagsøgte er indbyrdes sammenhængende på det tidspunkt, hvor de fremsættes, dvs. når det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig« [10]. Domstolen tilføjede videre, at »det tilkommer den nationale ret i hvert enkelt tilfælde at undersøge, om denne betingelse er opfyldt« [11].

29. I henhold til artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 kan sagen altså anlægges mod flere sagsøgte, der har bopæl i forskellige medlemsstater, ved en ret på det sted, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat, at der er en relevant og tilstrækkelig snæver

6 — Dom af 27.10.1998, sag C-51/97, Sml. I, s. 6511.

7 — Dom af 27.9.1988, sag 189/87, Sml. s. 5565.

8 — Præmis 9. Domstolen nåede frem til denne fortolkning efter at have konstateret, at Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 1, udgør en undtagelse til princippet om, at det er at retterne i den stat, hvor sagsøgte har bopæl, der har kompetencen, og at »en undtagelse af denne art må udformes på en sådan måde, at selve princippet ikke drages i tvivl«. »Dette kunne være tilfældet, hvis det stod en sagsøger frit for at anlægge sag mod flere sagsøgte alene med det formål at unddrage en af de sagsøgte værnetinget i hans bopælsstat.«

9 — Denne artikel modsvares af artikel 28 i forordning nr. 44/2001.

10 — Præmis 12.

11 — Præmis 12.

forbindelse mellem kravene. Der skal være en forbindelse på det tidspunkt, hvor kravene fremsættes [12], hvorved forbindelsen skal vurderes på grundlag af behovet for, at der træffes en samlet afgørelse for at undgå uforenelige retsafgørelser.

30. Der er først og fremmest tale om en sådan forbindelse, hvis krav, der fremsættes over for flere parter, er så snævert forbundne, at de skal prøves ved den samme ret, eftersom den fremtidige afgørelse kun kan træffes vedrørende samtlige berørte parter. Artikel 6, nr. 1, stiller dog ikke krav om en så snæver forbindelse mellem kravene mod de forskellige sagsøgte [13], men det kræves blot, at der foreligger en sådan forbindelse, at det er begrundet at prøve kravene sammen med det formål at undgå modstridende retsafgørelser. Også tilfælde, hvor kravene vedrører samme genstand eller hviler på samme grundlag, er således omfattet af anvendelsesområdet for artikel 6, nr. 1.

31. Eftersom hverken forordning nr. 44/2001 eller EF-Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af denne forordning eller dens forgænger, Bruxelles-konventionen, indeholder nogen udtømmende beskrivelse af de situationer, hvor artikel 6, nr. 1, finder anvendelse, skal det princip, der er fastsat i nævnte bestemmelse, gennemføres ved hjælp af nationale procesretlige bestemmelser. Således som det blev fastslået i Kalfelis-dommen [14], tilkommer det med andre ord den nationale ret — i mangel på fællesskabsretlige regler — på grundlag af sin egen nationale procesret at tage stilling til, om det er nødvendigt med en fælles behandling af de krav, der er fremsat mod flere sagsøgte.

32. På grundlag af disse konklusioner vil jeg nu undersøge, i hvilket omfang Högsta domstolens henvisning til dommen i sagen Réunion européenne m.fl. [15] er relevant med henblik på sagens afgørelse.

33. I den nævnte dom afsagde Domstolen præjudiciel afgørelse om en række spørgsmål, som cour de cassation i Frankrig havde forelagt for Domstolen vedrørende fortolkningen af Bruxelles-konventionens artikel 5, nr. 1 og 3, og artikel 6, nr. 1. Fortolkningsspørgsmålene var opstået i en sag mellem på den ene side nogle forsikringsselskaber, der var indtrådt i rettigheder, som tilkom et fransk selskab, der var modtager af varer, som viste sig at være skadede efter transport til søs og til lands fra Melbourne til Rungis,

12 — Jf. Kalfelis-dommen, præmis 12.

13 — I denne retning, jf. generaladvokat Darmons forslag til afgørelse i Kalfelis-sagen, punkt 8.

14 — Jf. præmis 12.

15 — Fodnote 6.

og på den anden side fragtføreren, der havde hjemsted i Sydney, den nederlandske reder, der ejede det fartøj, der anvendtes til søtransporten mellem Melbourne og Rotterdam, samt kaptajnen for dette fartøj, der havde bopæl i Nederlandene. Tribunal de commerce de Créteil, i hvis retskreds Rungis, der var leveringsstedet for varerne, er beliggende, erklærede sig kompetent til at tage stilling til forsikringsselskabets søgsmål mod den australske fragtfører, hvorimod den afviste søgsmålene mod de øvrige sagsøgte på grund af manglende kompetence, idet den antog, at sagen burde have været anlagt ved retten i Rotterdam, som er det sted, hvor den nederlandske reder har opfyldt sin forpligtelse, eller i Amsterdam, hvor sidstnævnte har sit hjemsted, eller i Sydney. Ved cour de cassation, hvortil sagen blev appelleret, efter at retten i Créteils afgørelse var blevet stadfæstet af cour d'appel i Paris, gjorde forsikringsselskaberne principalt gældende, at i mangel af et fastslået kontraktforhold mellem modtageren af varerne på den ene side og rederen og fartøjets kaptajn på den anden side burde de foregående retsinstanser have lagt de tilknytningsmomenter til grund, der er foreskrevet i Bruxelles-konventionens artikel 5, nr. 3, vedrørende objektivt ansvar i stedet for dem, der er fastsat i artikel 5, nr. 1, der kun vedrører ansvar i kontrakt. Subsidiært gjorde appellanterne gældende, at sagerne mod de forskellige indstævnte vedrørte samme transport, og at sagen derfor ikke kunne opdeles.

34. De første tre præjudicielle spørgsmål vedrørte fortolkningen af Bruxelles-konventionens artikel 5, nr. 1 og 3, og formålet var, at Domstolen skulle afgøre, dels om forsikringsselskabernes påstande over for den nederlandske reder og kaptajnen hvilede på et grundlag i eller uden for kontrakt, dels hvorledes begrebet »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået«, i artikel 5, nr. 3, skulle fortolkes.

35. Med sit fjerde præjudicielle spørgsmål ønskede cour de cassation derimod oplyst, hvorvidt »en person, der har bopæl på en kontraherende stats område, [kan] sagsøges i en anden kontraherende stat ved en ret, ved hvilken sag er anlagt mod en medsagsøgt, der har bopæl uden for de kontraherende stater, under påberåbelse af, at sagen er af en sådan karakter, at den ikke kan opdeles, og at kravene ikke kun er indbyrdes sammenhængende« [16].

36. Som svar på dette spørgsmål henviste Domstolen, efter at have konstateret, at betingelserne for anvendelse af Bruxelles-konventionens artikel 22 [17] ikke var opfyldt i den aktuelle sag, til ordlyden af artikel 6, nr. 1, hvorefter det er en betingelse for anvendelsen af denne bestemmelse, at sagen

16 — Jf. præmis 13.
17 — Præmis 38-41.

anlægges ved »retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl« [18], hvilket imidlertid ikke var tilfældet i nævnte sag [19].

37. Til trods for, at denne konklusion i sig selv var tilstrækkelig til at udelukke, at konventionens artikel 6, nr. 1, skulle kunne gøres gældende i hovedsagen, fortsatte Domstolen, for at svare på det fortolkningsspørgsmål, som den nationale ret havde forelagt, med at henvise til den præcisering, der blev foretaget i ovennævnte Kalfelis-dom [20], vedrørende betingelserne for at anvende nævnte bestemmelse [21] og til den passus i den nævnte dom, hvor den fastslog, at en ret, der i henhold til konventionens artikel 5, nr. 3, har kompetence til at påkende den passus af et krav, der støttes på reglerne om erstatning uden for kontrakt, ikke har kompetence til at påkende andre dele af samme krav, der støttes på andre regler [22]. I præmis 50, som Högsta domstolen har henvist til i sin forelæggelsesafgørelse, fastslog Domstolen, at »heraf følger, at to krav, som under samme erstatningssøgsmål rettes mod to forskellige sagsøgte, og som støttes dels på ansvar i kontraktforhold, dels på ansvar uden for kontrakt, ikke kan antages at være indbyrdes sammenhængende« [23].

38. Selv om denne konklusion skulle kunne fortolkes som yderligere en betingelse, som Domstolen opstillede for anvendelsen af Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 1, i forhold til det, der allerede var blevet fastslået i Kalfelis-dommen — og som faktisk er blevet fortolket på denne måde af retterne i visse konventionsstater — vil jeg dog mene, at konklusionens rækkevidde må revurderes ved at blive sat i sin rette sammenhæng.

39. Hvis den pågældende doms præmis 49 og 50 betragtes på baggrund af den logiske sammenhæng, hvori de indgår, forekommer de snarere at være en bekræftelse af, hvad Domstolen allerede havde fastslået i samme doms præmis 14, dvs. at i overensstemmelse med konventionens system kan en forbindelse mellem sagerne kun give kompetence for retterne på det sted, hvor sagsøgte har bopæl. Det forekommer mig, at Domstolen i disse præmisser udtrykkeligt har villet fastslå, at de specielle kompetenceregler — vedrørende andre værneting end retten på det sted, hvor sagsøgte har bopæl — ikke er relevante, når formålet er at opnå en samlet proces ved procesfællesskab på de sagsøgtes side, hvilket udelukker, at de specielle kompetenceregler kan begrunde, at flere sager, som har forbindelse med hinanden, forenes,

18 — Præmis 44.

19 — Præmis 45. Domstolen tilføjede, »at det med konventionen forfulgte mål, at fremme retssikkerheden, ikke ville blive nået, hvis det forhold, at en ret i en kontraherende stat har erklæret sig kompetent i forhold til en af de sagsøgte, som ikke har bopæl i en kontraherende stat, skulle kunne danne grundlag for at sagsøge en anden person, der har bopæl i en kontraherende stat, ved samme ret i andre tilfælde end dem, der er fastsat i konventionen, hvilket ville indebære, at den pågældende ikke var omfattet af den beskyttelse, konventionens regler giver« (præmis 46).

20 — Fodnote 7.

21 — Præmis 47 og 48.

22 — Præmis 49.

23 — Præmis 50.

når disse bestemmelser kun finder anvendelse på en af sagerne.

40. Henvisningen til den præmis i Kalfelis-dommen, hvor Domstolen udelukkede, at en ret, der i medfør af artikel 5, nr. 3, har kompetence til at prøve sagen, i det omfang den hviler på spørgsmål om ansvar uden for kontrakt, også skulle have kompetence til at prøve den del, der ikke hviler på et sådant grundlag, skal forstås på samme måde. Af denne begrænsning følger, at en ret, for hvilken der er anlagt to søgsmål, som har en forbindelse med hinanden, mod forskellige sagsøgte, hvoraf den ene ikke hviler på kontraktretligt grundlag, og den anden hviler på et sådant grundlag, ikke kan forene sagerne med henvisning til deres forbindelse, hvis den har kompetence til at prøve det første søgsmål på grundlag af konventionens artikel 5, nr. 3[24], men hvor der ikke er selvstændigt grundlag for kompetence til at prøve det andet (eksempelvis ville der foreligge et sådant selvstændigt grundlag i det tilfælde, hvor opfyldelsesstedet for aftaleforpligtelsen og det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået, er sammenfaldende, eller i henhold til hovedreglen om sagsøgtes værneting). Sammenhængen mellem de to søgsmål er i sådanne tilfælde, dvs. hvor der ikke er nogen tilknytning til nogen af de sagsøgtes værneting, ikke egnet som tilknytningsmoment med henblik på afgørelsen af rettens kompetence. Denne kompetence kan heller ikke grundes på, at kompetencen i henhold til artikel 5, nr. 3, udøver en tiltrækningskraft (*vis attractiva*) — en mulighed, der udtrykkeligt er udelukket i retspraksis.

41. Hvis det er denne betydning, der skal tillægges præmis 49 og 50 i den nævnte dom, er det, i modsætning til det af den forelæggende ret anførte, ikke uforeneligt med dommen at anvende Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 1, når der er sammenhæng mellem søgsmål, der hviler på et grundlag henholdsvis i og uden for kontrakt, forudsat, at denne forening giver kompetence for *retterne på det sted, hvor en af de sagsøgte har bopæl.*

42. Den her foreslåede fortolkning af præmis 49 og 50 i ovennævnte dom i sagen Réunion européenne, som Kommissionen i vid udstrækning er enig i, forekommer at være i overensstemmelse med det, som Domstolen allerede har fastslået i Kalfelis-dommen, og mere generelt med bestemmelserne i Bruxelles-konventionen (og nu forordning nr. 44/2001).

43. For det første er fortolkningen på linje med Kalfelis-dommen, hvorefter en sammenhæng mellem sagerne i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den nævnte dom, er den eneste objektive betingelse for anvendelsen af artikel 6, nr. 1, mens den fortolkning, som den forelæggende ret har foreslået, derimod fører til, at der indføres en yderligere betingelse, nemlig at søgsmål mod

24 — Dette gælder dog generelt i alle tilfælde, hvor kompetence afgøres ud fra tilknytningskriterier, der ikke tager hensyn til sagsøgtes bopæl.

forskellige sagsøgte også skal have samme grundlag.

44. For det andet strider den foreslåede fortolkning ikke mod formålet med først konventionen og siden forordning nr. 44/2001, som bl.a. er at sikre en god retspleje og kravet om forbedret domstolsbeskyttelse for personer inden for Fællesskabets retsområde. En anden fortolkning af den omhandlede dom — såsom den, der foreslås af den forelæggende ret — risikerer derimod *på utilbørlig vis at begrænse anvendelsesområdet for artikel 6, nr. 1*, hvilket *modvirker dens procesøkonomiske formål, uden at dette er begrundet i behovet for at beskytte princippet om, at det er retterne på det sted, hvor sagsøgte har bopæl, der har kompetencen*, eller af hensyn til at sikre forudsigeligheden ved udpegningen af den kompetente ret.

45. I lyset af ovenstående betragtninger mener jeg, at den forelæggende rets første fortolkningsspørgsmål hviler på en fejlagtig fortolkning af EF-Domstolens praksis og derfor ikke er relevant med henblik på sagens afgørelse. Artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 finder ganske vist anvendelse — også i et tilfælde, hvor der er anlagt flere søgsmål, der hviler på et grundlag såvel i som uden for kontrakt — men den tvist, der er indbragt for Högsta domstolen, kræver imidlertid ikke, at det først afgøres, om grundlaget for Olle Arnoldssons søgsmål mod Freeport AB er kontraktretligt.

46. Jeg vil nu tage stilling til Högsta domstolens andet og tredje spørgsmål.

B — *Om det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål*

47. Den forelæggende ret ønsker med sit andet og tredje spørgsmål, som jeg vil vurdere under ét, oplyst, om anvendelsen af artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 forudsætter, at søgsmålet, som er anlagt mod den sagsøgte, der har bopæl i domsstaten, ikke blot er anlagt med det formål at unddrage den anden sagsøgte det værneting, der ville være kompetent i hans sag [25], og, såfremt dette besvares benægtende, om det forhold, at sagsøgeren har forfulgt et sådant formål, har betydning for vurderingen af sandsynligheden for, at der gives medhold i sagen, ved afgørelsen af, om der foreligger en

25 — Högsta domstolen har herved henvist til artikel 6, nr. 2, hvori denne betingelse er udtrykkeligt fastsat.

sådan risiko for uforenelige retsafgørelser som omhandlet i artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 [26].

48. Jeg mener, at ovennævnte fortolkningsspørgsmål rejser det delikate problem — ganske vist begrænset til anvendelsen af den bestemmelse, som den nationale ret har anmodet om fortolkning af — om begrænsningen af tilknytningskriteriet med hensyn til retternes kompetence i overensstemmelse med forordning nr. 44/2001 som følge af svig eller misbrug. Jeg har ikke til hensigt, og det forekommer heller ikke nødvendigt for at afgøre den foreliggende sag, at behandle denne problematik mere generelt. Jeg vil derfor kun tage stilling til disse spørgsmål i det omfang, det er strengt nødvendigt for besvarelsen af den forelæggende rets fortolkningsspørgsmål, dog nødvendigvis med hensyn til den grundlæggende problemstillings delikate natur.

49. Som det allerede er beskrevet, er de specielle kompetenceregler for konnekse sager i forordning nr. 44/2001 (artikel 6, nr. 1 og 2), ligesom det tidligere var tilfældet med Bruxelles-konventionen, begrundet i procesøkonomiske hensyn og hensynet til forenelige retsafgørelser.

26 — Efter min mening kan indholdet af det tredje fortolkningsspørgsmål og forbindelsen med det andet spørgsmål, henset til den uklare formulering heraf i forelæggelsesafgørelsen, sammenfattes klarere på denne måde.

50. Henvisningen til en sådan forbindelse er imidlertid begrænset af kravet om at undgå en utilbørlig begrænsning af anvendelsesområdet for princippet om, at det er retterne i den stat, hvor sagsøgte har sin bopæl, der er kompetente, til skade for retssikkerheden i forbindelse med udpegningen af den kompetente ret, eller ved indirekte eller mere eller mindre systematisk at udpege et værneting, der er forskelligt fra sagsøgtes værneting, hvilket er en tendens, som fællesskabslovgiver (og tidligere Bruxelles-konventionen) stillede sig klart afvisende over for.

51. Fortolkningen af forordningens bestemmelser om konnekse sager skal efter min mening ske med udgangspunkt i afvejningen mellem hensynet til en god retspleje og iagttagelsen af det centrale tilknytningskriterium, der lægger vægt på sagsøgtes bopæl, ved udpegningen af den kompetente ret.

52. Det skal først og fremmest påpeges, at sagsøgeren — eftersom de tilknytningskriterier, der er fastsat i artikel 6, nr. 1 og 2, som vedrører de tilfælde, hvor der findes flere sagsøgte, eller hvor sagen vedrører modkrav eller andre lignende krav, er alternativer til reglen om værneting ved retten på det sted, hvor sagsøgte har bopæl — har en *valgmulighed,* som denne formentlig vil udøve i overensstemmelse med sin egen interesse i hellere at få sagen prøvet ved en bestemt domstol frem for en anden. Dette er en logisk følge af forordningens system, som nok ikke kan undgås, da man ikke kan

forbyde en person, der vil anlægge sag inden for »Fællesskabets retsområde«, at udnytte de muligheder, der står til rådighed inden for dette system for — under hensyn til de gældende bestemmelser — at vælge det forum, der passer ham bedst [27].

53. Regelsystemet indeholder dog også visse mekanismer for at begrænse risikoen for svigagtig udnyttelse eller misbrug af systemet ved hjælp af denne valgmulighed.

54. For at de omhandlede bestemmelser skal finde anvendelse, skal en fælles betingelse være opfyldt — hvilket i øvrigt udgør den væsentligste begrænsning af muligheden for at anvende de alternative værneting, der er fastsat i disse bestemmelser — nemlig, at der skal *findes en faktisk anledning til at forene sagerne ved en ret.* Den ret, hvorved sagen er anlagt, skal anlægge en samlet bedømmelse på grundlag af *objektive* omstændigheder vedrørende de sager, der er anlagt for den, såsom hvor snæver en forbindelse der er mellem dem, og hvor nær deres tilknytning er til den pågældende ret.

55. I sager om modkrav eller andre tilsvarende krav, hvor der sædvanligvis er en iboende forbindelse med hovedsagen [28] og hvor — i modsætning til det, der er tilfældet med procesfællesskab mellem de sagsøgte i overensstemmelse med artikel 6, nr. 1 — sagerne ikke nødvendigvis forenes ved retten på det sted, hvor sagsøgte eller tredjemand har bopæl, er der en yderligere begrænsning for, hvornår tilknytningskriteriet kan anvendes i form af en udtrykkelig undtagelse for de tilfælde, hvor hovedsagen alene er anlagt for unddrage tredjemand det værneting, der ville være kompetent i hans sag [29].

56. Denne begrænsning, der fremgår af ordlyden af artikel 6, nr. 2, i forordning nr. 44/2001, er til hinder for anvendelsen af det tilknytningskriterium for retternes kompetence, der er fastsat i nævnte bestemmelse, i de tilfælde, hvor det fremgår, at det udnyttes på *svigagtig måde* eller indebærer *misbrug* af sagsøgerens valgmulighed [30], dvs.

27 — Inden for visse grænser er *forum shopping* — som i overensstemmelse med den definition, som generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomer har givet begrebet, skal forstås som »valg af værneting på grund af de fordele, som kan følge af den dér anvendte materielle (eller processuelle) ret« (jf. forslag til afgørelse, fremsat den 16.3.1999, sag C-440/97, Groupe Concord m.fl., Sml. 1999 I, s. 6307, fodnote 10) — utvivlsomt tilladt.

28 — Jf. Domstolens dom af 26.5.2005, sag C-77/04, GIE Réunion européenne m.fl., Sml. I, s. 4509, præmis 30, og generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse i samme sag, fremsat den 24.2.2005, punkt 32.

29 — I dommen i sagen GIE Réunion européenne m.fl. forekommer Domstolen at have anset denne betingelse for opfyldt, når der findes en tilstrækkelig tæt sammenhæng mellem hovedsagen og modkravet. Som det vil fremgå tydeligere nedenfor, er forekomsten af en sådan sammenhæng imidlertid ikke altid tilstrækkelig til at udelukke svig eller misbrug af kompetencereglerne.

30 — I teorien synes det at være anerkendt, at den valgmulighed mellem forskellige tilknytningskriterier som sagsøgeren er tillagt i medfør af bestemmelserne i forordning nr. 44/2001, udgør en egentlig personlig rettighed, der modsvarer retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

til et andet formål end det, hvortil den er givet [31].

57. Högsta domstolen har spurgt Domstolen, om denne begrænsning også gælder for artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 til trods for, at den ikke er udtrykkeligt nævnt heri.

58. Kommissionen har gjort gældende, at dette spørgsmål skal besvares benægtende. Den har gjort gældende, at artikel 6, nr. 1, skal fortolkes således, at såfremt der er en tilstrækkelig snæver forbindelse mellem søgsmålene, er det ikke tilladt nærmere at undersøge, hvilke hensigter sagsøgeren havde. Ifølge Kommissionen støttes denne fortolkning af Kalfelis-dommen [32], hvor betingelsen om, at der skal være en snæver forbindelse mellem søgsmålene, ansås for at være en iboende betingelse for at undgå, at sagsøgerens valgmulighed i medfør af Bruxelles-konventionens artikel 6, nr. 1, skulle kunne udnyttes blot med det formål at få sagen mod sagsøgte prøvet ved en anden ret end hans værneting [33].

31 — Det vil sige formålet om at give sagsøgeren en bedre domstolsbeskyttelse for sine rettigheder, idet han gives mulighed for at få konnekse søgsmål mod forskellige personer prøvet inden for rammerne af en enkelt retssag.

32 — Fodnote 7.

33 — Se præmis 8 og 9.

59. Jeg mener ikke, at Kommissionens fortolkning kan tages til følge.

60. Først og fremmest er jeg ikke enig i ovennævnte fortolkning af Kalfelis-dommen. Efter min mening kan man af denne afgørelse ikke udlede andet end Domstolens intention om at fastslå en *formodning* for, at der ikke er tale om svig eller misbrug i de tilfælde, hvor det ifølge Domstolen nødvendige krav om snæver forbindelse er opfyldt [34]. I en senere dom har Domstolen i øvrigt præciseret, at denne formodning kan afkræftes, når det fremgår af omstændighederne, at det tilknytningskriterium for rettens kompetence, der er foreskrevet i nævnte bestemmelse, er blevet svigagtigt udnyttet eller misbrugt [35].

34 — Samme formodning forekommer at være blevet lagt til grund i dommen i sagen GIE Réunion européenne m.fl., nævnt ovenfor i fodnote 28, præmis 32 og 33.

35 — Jf. dom af 13.7.2006, sag C-103/05, Reisch Montage, Sml. I, s. 6827, hvori Domstolen i præmis 32 mindede om, at »den særlige værnetingsregel i artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 ikke kan fortolkes således, at den giver en sagsøger adgang til at anlægge sag mod flere sagsøgte, alene med det formål at unddrage en af disse fra værnetinget i hans bopælsmedlemsstat«. Dette var imidlertid ikke tilfældet i den nævnte sag ved den nationale ret. Fortolkningsspørgsmålet var opstået inden for rammerne af en sag ved en østrigsk ret vedrørende to forskellige søgsmål, det første mod en person med bopæl i Østrig, der tidligere var blevet erklæret konkurs, og det andet mod det selskab, der havde kautioneret for førstnævnte. Eftersom søgsmålet mod førstnævnte selskab var blevet afvist, eftersom konkursen ifølge national ret udgjorde en proceshindring, ønskede den forelæggende ret oplyst, om sagsøgeren under disse omstændigheder med rette kunne gøre artikel 6, nr. 1, gældende til støtte for, at den ret, hvorved sagen var anlagt, havde kompetence til at prøve søgsmålet mod den anden sagsøgte. Selv om der ubestrideligt var en sammenhæng mellem de to søgsmål, lod Domstolen tydeligt forstå, at kompetence i medfør af artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 for den ret, hvorved sagen er anlagt, kan nægtes ved mistanke om, at påberåbelsen af denne bestemmelse er udtryk for misbrug. Den omstændighed, som ledte Domstolen til at fastslå, at dette ikke var tilfældet i den konkrete sag, og som fremgår af en gennemgang af forelæggelsesafgørelsen, var formentlig, at der ikke var noget bevis for, at sagsøgeren kendte til konkursen og derfor skulle have været i ond tro.

61. Den af Kommissionen foreslåede fortolkning er desuden i strid med konstateringen af, at eksistensen af forbindelsen mellem søgsmålene, som krævet ved artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 — selv om denne fortolkning sikrer, at bestemmelsen anvendes i overensstemmelse med sit formål — imidlertid ikke udelukker, at sagsøgeren kan udnytte denne kompetenceregel med det ene formål at unddrage den ene af de sagsøgte hans værneting, og indebærer således ikke, at risikoen for svig eller misbrug forsvinder. Eksempelvis vil en person kunne stævnes ved værnetinget for en *fiktiv medsagsøgt,* mod hvem der altså anlægges en sag, der, selv om den *objektivt set er forbundet* med sagen mod den anden sagsøgte, *åbenbart* er ubegrundet og helt uden virkelig interesse for sagsøgeren [36].

62. Efter min mening gælder der en generel grænse for anvendelsen af de fælles kompetencebestemmelser i forordning nr. 44/2001, nemlig når der er tale om *misbrug af kompetencereglerne*, hvilket er tilfældet, når disse bestemmelser anvendes som følge af, at sagsøgeren har truffet foranstaltninger, som har til formål og til følge at undgå, at sagen anses for at have tilknytning til retterne i en bestemt medlemsstat, eller at få den pågældende sag prøvet i en medlemsstat, hvis retter ikke ville have haft kompetence, såfremt disse foranstaltninger ikke var blevet truffet. Domstolen har i øvrigt allerede fastslået, at der gælder en sådan begrænsning for anvendelsen af bestemmelserne i det mindste i de tilfælde, hvor misbruget sker ved hjælp af manipulation af tilknytningskriteriet med det formål at skabe et kunstigt grundlag for kompetencen [37].

63. Mere delikat er derimod spørgsmålet [38], om ordningen i forordning nr. 44/2001 kan

36 — Påberåbelsen af kompetencereglen i artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 i sagen ved den nationale ret i den i foregående fodnote nævnte sag Reisch Montage havde således eksempelvis kunnet underkendes, hvis det viste sig, at sagsøgeren var i ond tro.

37 — Jf. dom af 20.2.1997, sag C-106/95, MSG, Sml. I, s. 911, vedrørende fortolkningen af Bruxelles-konventionens artikel 5, nr. 1. I præmis 31 bemærker Domstolen, at »selv om parterne frit kan aftale et opfyldelsessted for kontraktforpligtelserne, som er et andet end det, der ville blive fastlagt efter den lov, der finder anvendelse på kontrakten, uden at de skal overholde bestemte formkrav, kan de dog — på baggrund af det ved konventionen indførte system — ikke, med det ene formål at bestemme et værneting, fastlægge et opfyldelsessted, som ikke har nogen reel tilknytning til de faktiske kontraktforhold, og hvor kontraktforpligtelserne ikke kan opfyldes i henhold til kontraktvilkårene«. Jf. ligeledes dom af 4.7.1985, sag 220/84, Malhé, Sml. s. 2267.

38 — Dette spørgsmål er et af de mere generelle spørgsmål om mekanismer, der gør det muligt at identificere og begrænse misbrug af bestemmelserne i forordningen og følgelig forhindre det, der er defineret som ulovlig forum shopping. Kravet om at sikre den effektive virkning og den ensartede anvendelse af bestemmelser først i konventionen og senere i forordning nr. 44/2001 og derfor opretholdelsen af et objektivt indhold i tilknytningskriteriet i bestemmelserne heri — hvilket er nødvendigt for at sikre forudsigeligheden med hensyn til retternes kompetence — ligger til grund for Domstolens tilbageholdende indstilling, hvilket ikke har undgået kritik i teorien. Se navnlig dom af 27.4.2004, sag C-159/02, Turner, Sml. I, s. 3565, vedrørende »anti-suit injunctions«, og af 9.12.2003, sag C-116/02, Gasser, Sml. I, s. 14693, vedrørende litispendens.

anses for at omfatte et generelt forbud mod *misbrug af retten til at vælge værneting*, og om et sådant misbrug er til hinder for rettens kompetence, således at de ensartede bestemmelser på området kun finder anvendelse i de tilfælde, hvor de ikke misbruges [39], eller om den blot påvirker muligheden for at få sagen realitetsbehandlet [40], hvilket ikke påvirker kompetencefordelingen ifølge forordningens bestemmelser.

64. Som nævnt vil jeg ikke fordybe mig i dette spørgsmål her. Selv om, således som det allerede er beskrevet, den betingelse, som i overensstemmelse med artikel 6, nr. 2, i forordning nr. 44/2001 gælder for, at det heri fastsatte tilknytningskriterium skal kunne finde anvendelse, er formuleret på en sådan måde, at den omfatter både svig og misbrug af retten til at vælge værneting, ser jeg ingen hindring for, selv på grundlag af bl.a. kravet om ensartet anvendelse og selvstændig fortolkning af forordningens bestemmelser, ligeledes at anvende dette kriterium på de situationer, der er nævnt i artikel 6, nr. 1.

65. En sådan analog udvidelse af forbuddet i artikel 6, nr. 2, som Domstolen allerede implicit har accepteret [41], gør det navnlig muligt at udelukke anvendelsen af artikel 6, nr. 1, på situationer, som ikke er omfattet af denne bestemmelses naturlige anvendelsesområde, dvs. når det ikke er muligt at påberåbe sig den som grundlag for kompetence, når det fremgår, at formålet hermed er at tilgodese ikke-beskyttelsesværdige interesser.

66. Hvad angår kontrollen med, at dette forbud efterkommes, tilkommer det den ret, ved hvilken sagen er anlagt, at prøve, om artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 — uanset at søgsmålene, der er anlagt mod forskellige sagsøgte, objektivt set må anses for forbundne — alene er påberåbt med det formål at få søgsmålet mod den ene af disse prøvet ved en anden ret end den pågældende sagsøgtes eget værneting. Jeg finder det alligevel nødvendigt at tilføje, at den omstændighed, at et søgsmål, som er anlagt mod en sagsøgt med bopæl i domsstaten, *forekommer at være grundløst*, efter min mening ikke er tilstrækkeligt til at godtgøre, at sagsøgeren har haft til hensigt at misbruge ordningen. Dette ville i alt for høj grad indskrænke anvendelsesområdet for nævnte bestemmelse. Søgsmålet skal på tidspunktet for dets anlæggelse fremstå som *åbenlyst grundløst* — i en sådan grad, at det forekommer at være *kunstigt* — eller helt uden virkelig interesse for sagsøgeren.

39 — På samme måde som det er tilfældet i artikel 6, nr. 2, i forordning nr. 44/2001 og tidligere i artikel 6, nr. 2, i Bruxelles-konventionen.

40 — Domstolen har nærmere præciseret, at betingelserne for, at et søgsmål skal antages til realitetsbehandling, skal afgøres i overensstemmelse med national procesret, med den ene begrænsning, at anvendelsen af denne nationale lovgivning ikke må gøre indgreb i den effektive virkning af konventionens kompetenceregler, jf. dom af 15.5.1990, sag C-365/88, Hagen, Sml. I, s. 1845, præmis 17-20.

41 — Jf. Reisch Montage-dommen, nævnt ovenfor i fodnote 35.

67. På grundlag af de oplysninger, som den forelæggende ret har afgivet, forekommer dette ikke at være tilfældet for Olle Arnoldssons søgsmål mod Freeport plc.

68. Af de grunde, der er anført ovenfor, foreslår jeg Domstolen at besvare det andet præjudicielle spørgsmål således:

»Artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ikke giver en sagsøger ret til at anlægge søgsmål mod flere sagsøgte alene med det formål at unddrage den ene af disse det værneting, der ville være kompetent i hans sag, også selv om sagerne er så snævert forbundne, at det ville være ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.«

69. Det tredje præjudicielle spørgsmål er stillet for det tilfælde, at det andet spørgsmål besvares benægtende. Eftersom jeg foreslår Domstolen at besvare det andet spørgsmål bekræftende, skal jeg blot bemærke, at den vurdering af risikoen for uforenelige retsafgørelser, som den ret, ved hvilken sagen er anlagt, skal foretage i medfør af artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001, skal ske under hensyn til samtlige relevante faktiske omstændigheder.

70. I lighed med Kommissionen mener jeg, at også sandsynligheden for, at der gives medhold i sagen, der er anlagt mod den, der har bopæl i domsstaten, skal tages i betragtning ved en sådan vurdering. Det vil dog formentlig kun få begrænset konkret praktisk relevans ved vurderingen af, om der er risiko for uforenelige retsafgørelser bortset fra tilfælde, hvor det er åbenbart, at sagen skal afvises, eller der skal ske frifindelse.

71. Jeg vil imidlertid understrege, at dette synspunkt forekommer at være i strid med Domstolens konklusion i Reisch Montage-dommen, der er nævnt ovenfor, hvor den udelukkede, at den omstændighed, at en sag, der er anlagt mod en sagsøgt, der har bopæl i domsstaten, åbenbart skal afvises som følge af en proceshindring i medfør af national lovgivning, skulle kunne påvirke muligheden for at kunne påberåbe sig artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 som grundlag for rettens kompetence i forhold til en sagsøgt med bopæl i en anden medlemsstat [42].

42 — Generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomer indtog det modsatte standpunkt i sit forslag til afgørelse i den sag.

V — Forslag til afgørelse

72. I lyset af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at besvare Högsta domstolens præjudicielle spørgsmål således:

»Artikel 6, nr. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den ikke giver en sagsøger ret til at anlægge søgsmål mod flere sagsøgte alene med det formål at unddrage den ene af disse det værneting, der ville være kompetent i hans sag, også selv om sagerne er så snævert forbundne, at det ville være ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.«